

Thomas,

Wat ze Thomas verteld hadden was eigenlijk niet het meest schokkende voor hem geweest. Het klinkt misschien vreemd, maar hij had er op de een of andere manier stilletjes op gerekend dat Jezus niet voorgoed voorbij zou zijn.

Thomas was op dat punt ook al anders dan de anderen. Daarom was hij ook niet bij hen op die Paasmorgen in het huis van Zebedeüs waar de luiken dicht waren en alle deuren op slot. In dat huis heerste verslagenheid en angst. Teleurstelling, heel veel teleurstelling vooral, omdat het uit was met Jezus. Alles was voorbij; Jezus gekruisigd, gedood en vermoord. Het laatste woord was aan de dood.

Thomas was daar niet bij Zebedeüs, hij hoorde daar niet. Hij was gewoon niet zo ver. Bij hem leefde de twijfel; is het dan echt over?

Maar dat kan toch niet? Hij had zoveel beleefd aan die wonderlijke Jezus dat hij het nog niet geloven kon.

Altijd weer was hij verrast door die Jezus.

Altijd was het weer onverwacht anders gegaan. Nooit voorspelbaar.

Dan zat je ineens volkomen onverwacht met een tollenaar en Jezus aan een tafel. En dan hoorde je weer een woord waar je nooit over uitgedacht raakte: "Heb uw vijanden lief." Altijd onvoorspelbaar die Jezus.

Toen de 10 discipelen Thomas vertelden dat zij Jezus hadden ontmoet was hij verrast, maar toch ook niet helemaal. Typisch Jezus om door dichte deuren te komen, dacht Thomas.

Typisch Jezus om volkomen opgesloten mensen open te breken.

Typisch Jezus om angstige leerlingen niet aan hun lot over te laten.

Nee, dat was niet het meest schokkende voor Thomas geweest, het was iets anders.

De manier waarop die 10 hun boodschap vertelden!

Hij herkende ze nauwelijks meer.

Hij hoorde nog in zijn oren dat Petrus riep: "Nu is alle leed geleden, Thomas. Alle leed is nu voorbij." En Petrus had hem triomfantelijk verteld dat hij al zijn pillen tegen migraine had weggegooid. Petrus die elke maand minstens 3 dagen op bed lag, de gordijnen dicht, geen daglicht kon hij verdragen.

En Johannes vertelde dat hij zeker wist dat zijn vrouw nooit meer depressief zo zijn.

"Echt Thomas, nu is het nieuwe rijk begonnen. De dood is voorgoed voorbij en alle leed en alle verdriet". Hij juichte!

Ze waren zichzelf niet, vond Thomas. Ze waren zoals ze zelf zeiden "in de Heer." Zingen deden ze en bidden, nee eigenlijk alleen maar danken. Danken voor het nieuwe leven.

Met hen wist Thomas geen raad, door hen was hij geschokt.

Thomas wilde naar huis. Hij wilde alleen zijn. Alleen met zichzelf, alleen met zijn gedachten. Hij draaide de hele film terug, de film van de laatste jaren.

Hij zag Jezus en de melaatse, hoe Jezus hem tegen zich aandrukte. Jezus en de overspelige vrouw. Hij zag Jezus weer en de blinde die de warmte van zijn lijf, Jezus' speeksel, op de ogen kreeg. Jezus en de tollenaar. Jezus en de kinderen. Thomas zag het weer voor zich: Jezus, de zo kwetsbare Jezus. Jezus, die het lijden aantrok. Jezus, die zo aanvoelde wat er in die ander omging.

Het bracht Jezus op wegen die nog niemand gegaan was. Het bracht hem bij tegenstand, haat, want allerlei heilige huisjes gingen eraan: bijvoorbeeld de sabbat, de tempel.

Thomas zag het duidelijk: Jezus was de kwetsbare, de verwondbare.

Voor Thomas werd het zó duidelijk; als hij voortleeft dan alleen zó, anders is hij Jezus niet. Als hij voortleeft dan kan hij niet degene zijn die verheven is, die onaantastbaar leeft, die het lijden voorgoed achter zich heeft gelaten."Dat is Jezus niet," fluisterde Thomas in zichzelf. Als Jezus leeft dan is het dezelfde, gevoelige, open, kwetsbare meelijdende Jezus.

Thomas weet heel zeker: uiteindelijk raken alle mensen gewond, gekwetst en beschadigd. De een wat later dan de ander maar uiteindelijk allemaal.

"Petrus met je migraine, Johannes met je depressieve vrouw, je kunt me nog meer vertellen" zegt Thomas.

Terug naar zijn medediscipelen, terug naar hen, dat wil Thomas.

Hij wil zijn geloof met hen delen. Hij struikelt over zijn woorden. En ze kunnen hem nauwelijks volgen.

Vooral Jacobus blijft vragen: "Maar wat heb ik er dan aan als ziekte en dood en angst en pijn en alles gewoon blijven bestaan?"

Wat heb ik aan een Jezus die zich in Gods naam het lot van ons mensen blijft aantrekken?

"Er is een geheim," zegt Thomas.

"Een geheim dat nauwelijks onder woorden te brengen valt. Zeker niet door mij.

Misschien gaat het zo een beetje: Het refrein was Hein. Dus alles loopt uiteindelijk dood.

Zelfs de liefde, zelfs de liefde van Jezus, begrijp je?

Maar toen Jezus er was hoopte ik: Het refrein is: Ik zal er zijn. God was te voelen. Dat hebben we allemaal beleefd.

Maar ook dat leek dus dood te lopen. Het liep dood op het kruis.

Maar het is niet waar. Het refrein is: Ik zal er zijn. Dat blijft! Dat is niet stuk te krijgen."

Toen hebben ze Jezus gezien, allemaal. Thomas mocht zijn vingers in Jezus' handen leggen en zijn hand in zijn zijde. Maar dat deed hij niet eens.

Hij geloofde het wel.

Hij geloofde het wèl.

Jan de Geus.